

“Mölnard” lähdössä nostolavalla alas satojen jatkojen syvyyteen. Huomaa lamppu otsassa ja porat käsissä.

Taistelu “Tyranni kivihiiltä” vastaan

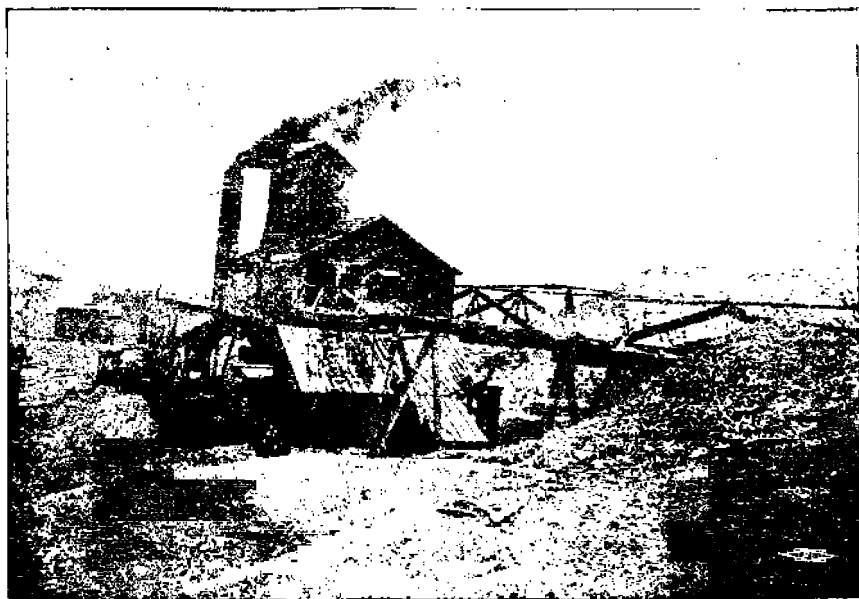
Kirj. Onni Saari.

Lyön ja pääoman välisten yhteentörmäysten leiskuvat salamet heittävät aina silloin tällöin väkevän valovirtansa hiilikäivosten ikuisen yöhön, jossa raataja lamppu otsassa suorittaa raskasta palvelustaan. Ja kas, raskaat aatoksien kaivosmiehet havahtuu, innostus palsuttaa rintaa, valo tempaa mukaansa kuin taikavoima ja ikuisissa pirttennoissa alkaa oudosti liikehtiiä kuin

purkautumaisillaan olevan tulivuoren uumenissa. Valo vaihtuu epämääräiseen sarastukseen jostain paremmasta, ylevämmästä ja suuremmasta, kaivossaappaan raskas käynti lakkaa, hiilivainujen kumea, mystillinen jyrinä taukoo ja karkea kaivosmiehet ryntää esille komeroistaan noustakseen taisteluun niitä voimia vastaan, jotka sammumattomassa voiton ahneudessaan ovat

muuttaneet välttämättömät tuotantolähteet kaameiksi hornan nieluiksi. Kaivosmiehes on kärsivällinen ja pitkämielinen aivankuin kaivantojen synkkä syys, mutta kun hän nousee, puhuu hänen liikkeestään työn vakava totisuus ja raudan sitkeänä vaatii hän oikeutettua hyvitystä siitä vaivaloisesta palveluksesta, minkä hän on yhteiskunnalle suorittanut. Kaivosväki on sitä samaa joukkoa, joka Emie Zoian "Kivihillenkaivajissa" Etiennen puhetta kuunnellen käsi taivasta kohti ojen-

kiertämään meidän taloudellisessa elimistössämme. Noihin sysimustiini, ammottaviin kaivoksen kitoihin uhraa hillenkaivaja hikihelmensä ja elämänsä kaliiin energian. Niissä ja niiden vaiheilla nauttii hän ilonsa ja tuntee tuskinsa. Siellä tuijottaa hän entisyytensä elettyihin päiviin ja myös kaivoksien synkässä ilmapiirissä, mielikuvituksensa epämääräisessä maailmassa syytteele hän uusia tähtiä toivojensa taivaalle. Siellä kantaa hän sortajainsa säilyttämän raskaan taakan ja sen il-

Pehmein hillen kaivoksen nostoaukko.

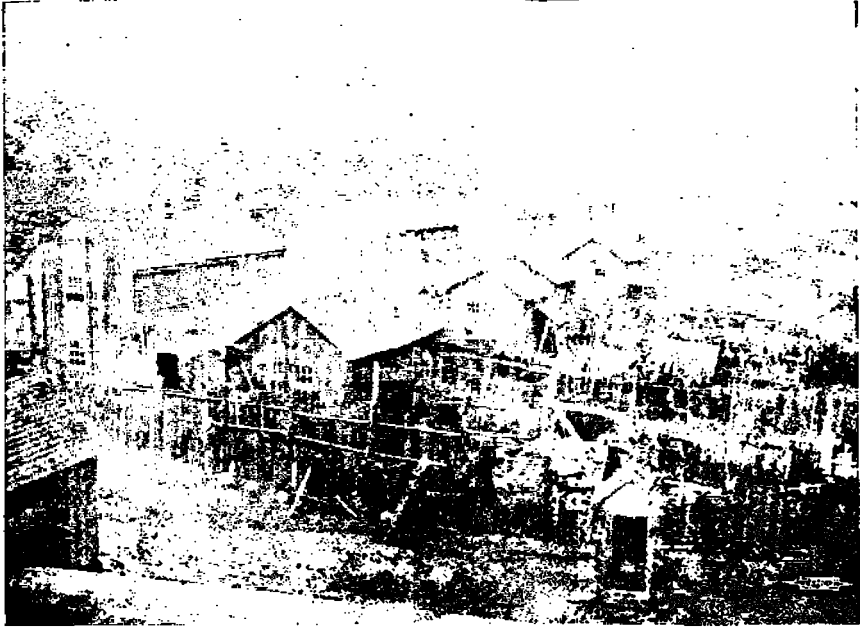
nettuna vannoo seisovansa päättävälseenä niitä vastassa, jotka ovat riistäneet leivän aikuisten ja lasten suusta, joukkoa, joka todellakin epäilee olisiko sen keskuudessa ketään, joka voisi rikkoa sanansa. Rautainen kohta on määrännyt hillenkaivajille oman maailmansa, oman taistelutantereensa olemassaolon kamppailussa. Ne ovat nämä "ikuisen yön asukkaat", jotka nostavat maan syvistä ummenista kivihiilen meidän käytettäväksemme, jotka hankkivat meidän yhteiskuntalouteemme voiman ja lämmön ja panevat veren

mapiirissä kasvaa häneen vähitellen käsitys siitä, ettei hän ole enään pelkkä tietämätön orja, avuton vetojuhta, vaan hän tuntee kuuluvansa siihen "Etiennen" kuulijakuntaan, joka näkee kaivoksen syvyudessa kasvavan uuden työväenarmeijan, kypsävän uusien kansalaisten sadon, "joka kerran aurinkoisena päivänä katkoo maanpinnan esteet." Hillenkaivajain jäntereinen armeija tietää myöskin joko selvemmin tai epäselvemmin, että tuleva aika kutsuu sitäkin laajakantoiseen luomistyyöhön.

Kirjotuksen otsikossa puhutaan taistelusta "Tyranni Kivihiltä" vastaan. Tosiasiat osottavat, että hiilenkaivajat ovat todella joutuneet kamppailmaan tyranniutta vastaan sen sanan täydessä merkityksessä. Tuskinpa löytyy sen ahneempaa hirmumahtia kuin on "Tyranni Kivihiltä", jolla me tarkotamme niitä voimia, sitä omistusoikeutta ja riistojärjestelmää, joiden käsissä tämä tärkeä tuotantohaara on, voimia, jotka tämän teollisuusalan ovat muut-

liaksi silponut. Nykyään tämä mahtivalta surmaa hallituksen tilastojen mukaan vuosittain noin kolmetuhatta hiilenkaivajaa ja ruhjoo tuhansittain niiden lisäksi.

Jokaisessa kaivoskylässä ja kämpiköllä joutuu virallisten laskelmien mukaan nejä hiilenkaivajaa jokaista tuhatta kohti vuosittain surman omaksi. Yhdysvaltain kaivostoimiston julkaisemien tilastojen mukaan tämän maan hiilikaivannoissa saa surmansa ja louk-

Kaivosyhtiön omistamia asuntorakennuksia.

taneet sydämettömäksi hirmumahdiksi. Tällä tyrannilla on nykyään yli 700,000 palkkaorjaa, jotka ovat pakotetut nostamaan rikkauksia maan syvistä uumenista yhä mahtivimmaksi paisuville hiiliparoonelle. Tuhansia työläisiä sortuu tämän mahtivallan synkkiin lokeroihin vuosittain. Viimeisen 20 vuoden kuluessa on tämä hirmumahti vaatinut uhrikseen yli 30,000 voimakasta, reipasta kaivos miestä, puhumattakaan niistä lukemattomista työläisistä, jotka tyranni kivihillen säälimätön rautakorko on rammoiksi tai puolikuo-

kaantuu vuosittain 8,000—10,000 kaivosmiehstä. Sangen huolestuttavana puolesta näissä tilastoissa on se, että kaivosuhrien luku viimeisien vuosien kuluessa on yhä vaan jatkuvasti lisääntynyt.

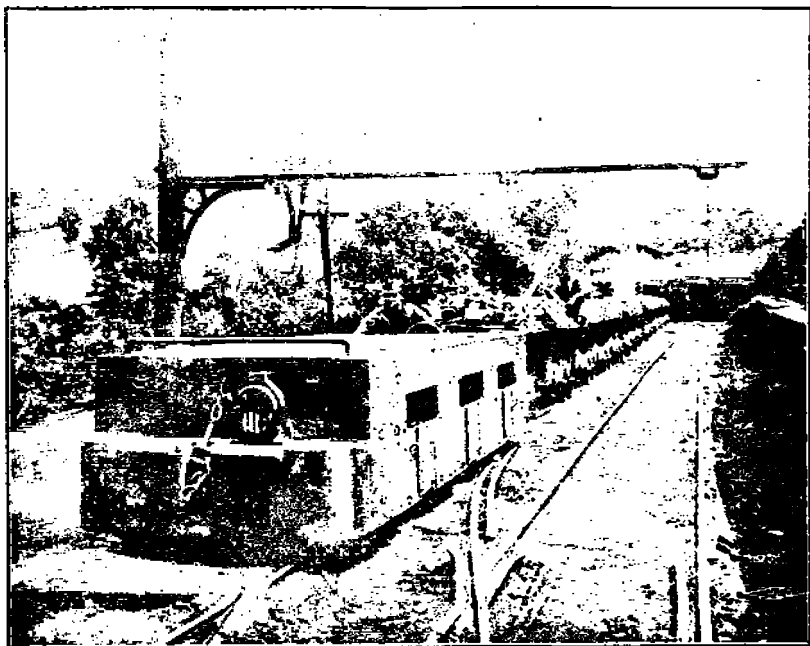
Merkille pantavana seikkana on erikoisesti se, että Yhdysvalloissa, täällä kapitalistisen riiston ja mielivallan luvatussa maassa, hiilikaivoksissa surmansa saaneiden luku nousee korkeammalle kuin Europan maissa tai jossain muualla, joissa sitä paitsi hiilikaivokset ovat syvempiä ja hiilen kaivaminen

kalkin päin suurempia uhrauksia kysyvää. Esim. Belgiassa, jossa hiilikaivokset ovat tavattoman syviä, ei joudu varsin yhtäkään tuhannesta hiilenkaivajasta vuosittain tapaturman uhriksi. Yhdysvalloissa on sils uhrien luku jokseenkin 4 kertaa suurempi kuin Belgiassa. Englannissa saa surmansa vuosittain vähän enempi kuin yksi hiilenkaivaja tuhatta kohti. Venäjällä tuotannon vielä ollessa entisellä kannallaan menetti kaksi hiilenkaivajaa tu-

ole yleensä huolehdittu työsuhteiden turvallisuudesta kaivoksissa. Tämä siksi, koska se vaatisi jonkun määrän, tosin tavattoman pienen, niistä voitoista, mitä hiiliparoonit työäisten hiestä ja verestä kiskovat.

Yhdysvaltain hiilituotannosta antaa United Mine Workers järjestön tilastonhoitaja Robert H. Harlan m. m. seuraavia tietoja:

”Hiilen kaivamiskustannukset tässä maassa tekevät ainoastaan kolmanne-

20 tonnin sähköveturi tuomassa hiiltä kaivoksesta.

hannesta vuosittain henkensä tapaturman kautta, Ranskassa ei tule varsin yhtäkään työläistä tuhatta kohti.

Mistä Yhdysvaltain suuri uhriprocentti johtuu, on jokaiselle aikaansa seuraavalle siksi tunnettua, ettei se kaipaa pitempiä selostuksia. Käyhän kaivosonnettomuuksien yhteydessä melkein poikkeuksetta selville, että tapaturmain perimmäisenä syynä on kaivosyhtiöiden huolimattomuus joko siinä muodossa, ettei ole pidetty kaivoksia puhtaana vaarallisista kaasuista, on käytetty kelvottomia räjähdysaineita ja ei

osan siitä mitä ne tekevät Isossa Britanniassa, joka on tämän maan jälkeen suurin hiilentuottaja maailmassa.

Viime vuonna kaivoivat Yhdysvaltain 750,000 hiilenkaivajaa 685 miljoonaa tonnia hiiltä. Sittenkin olivat he jouten puolet aikoja sentähden, etteivät rautatiet voineet hankkia riittävästi tyhjää vaunuja.

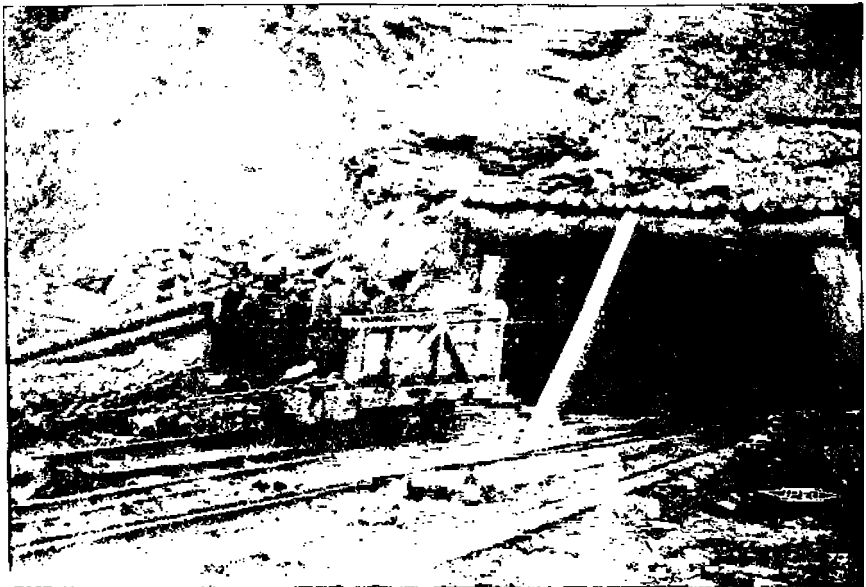
Englannissa on 1,100,000 hiilenkaivajaa, lähes puolta enempi kuin täällä. Nämä kaivosmiehet tuottivat v. 1913, joka oli heidän suurin tuotantovuotensa, ainoastaan 286 milj. tonnia hiiltä.

Tänä vuonna he tuottavat mahdollisesti noin 200 miljoonaa tonnia, siis vähemmän kuin yhden kolmannen osan siitä mitä täällä on tuotettu pienemmällä miesmäärällä.

Tästä ilmenee että yksi kaivantomies Amerikassa tuottaa niin paljon hiiltä kuin neljä tai viisi kaivosmiehstä Englannissa. Syytä tästä ei voida asettaa englantilaisten kaivantomiesten niskoille. Amerikan kaivannot ovat uusia, joissa on paljon koskemattomia suonia lähellä maanpintaa. Englannin kaivan-

sadalla prosentilla. Mutta siitäkin huolimatta, vaikka hiili maksaakin kahdesta kolmeen dollariin tonni kaivannon päällä, olemme me hyvän joukon alapuolella Englannin seitsemää ja kahdeksaa dollaria.

Mutta vaikka Englannissa maksetaan-kin enempi kuin kaksi kertaa niin paljon hiilestä kaivannon päällä kuin täällä, ja huolimatta siitä, ettei siellä saada enempää kuin puolet siitä hiilestä, mitä markkinoilla tarvittaisiin, on siellä lyhennetty kaivantomiesten työaika seit-

Kaivosmiehet menossa kaivokseen tyhjässä hiilivaunussa.

toja on kaivettu vuosisatoja. Ne ovat syviä ja hiili niissä on matalissa ja kapeissa suonissa. Kuitenkin kaivamiskustannusten seuraukset ovat sellaiset, että Englannissa maksaa hiili \$7—\$8 tonni kaivannon päällä ostettuna.

Ennen sotaa myönsivät hiilikaivantojen omistajat täällä että dollari tonnilta kaivannon päällä ostetusta hiilestä tuotti heille kohtalaisen voiton. Senjälkeen on päiväpalkalla työskentelevien hiilenkaivajien palkka kohonnut noin 76 prosentilla, urakkamiesten 23—43 prosentilla ja hiilenhinta kaivantojen päällä ostettaissa sadalla, jopa kahdellakin

seemään tuntiin. Seitsemän tuntia siitä ajasta lukien kun he jättävät kaivosaukon siihen asti kunnes he jälleen sille paavat.

Täällä, jossa kaivantomiehet tuottavat halvalla hiiltä kaksi kertaa niin paljon kuin me tarvitsemme, niin että kaivannot täytyy sulkea joka vuosi ja antaa kaivantomiesten olla työttömänä puolet aikaa, täytyy miesten työskennellä noin 9 ja puoli tuntia kaivannossa.

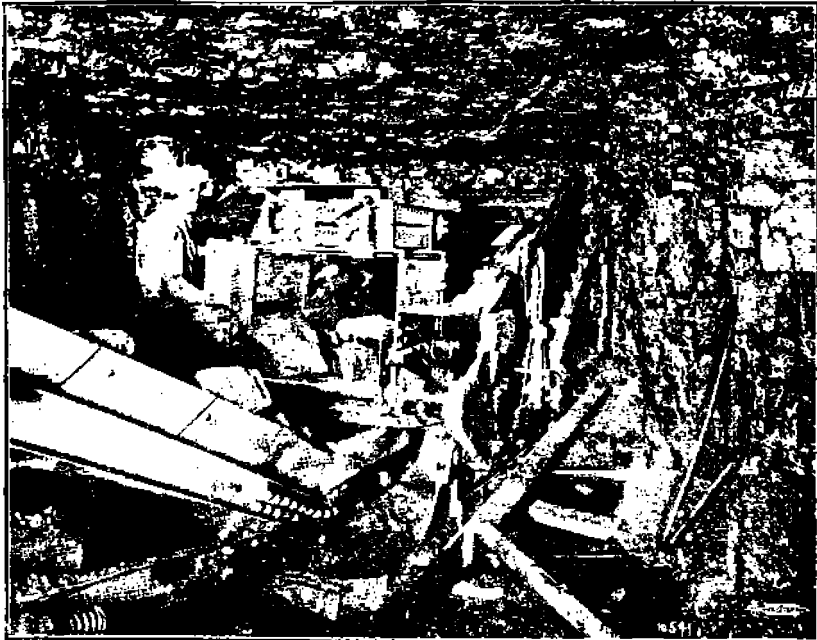
Vaikka nykyinen työpäivä lyhennettäisiin puolella, voisivat Amerikan kaivantomiehet vielä tuottaa tarpeellisen määrän hiiltä.....

Yhdysvaltain suurimmat kaivoskeskukset ovat Pennsylvaniassa. Siellä on 175,000 kovanhiilen kaivajaa kahdessa kauntissa yksinään ja muissa osissa valtiota on sen lisäksi vielä 170,000. Pennsylvaniasta jatkuvat hiilikalvanot länteenpäin seuraavassa järjestyksessä:

	Miesluku.
West Virginia	75,000
Ohio	45,000
Indiana	25,000
Illinois	90,000

vat puoli tuntia ruokailuun työpaikallaan. Heiltä kuluu 40 minuutista tuntiin mennessään ja tullessaan työpaikalta. Se on yhtä ankaraa työtä, kuin mikä muu tahansa, sillä matkalla on kannettava työkaluja ja kulettava ahtaiden ja matalain reikäin, kujain y. m. kautta. Toisin sanoen, kaivosmiehet saavat työskennellä noin 9½ tuntia viidestä tai \$5.89.

Mutta kaivantomiesten ei anneta työskennellä säännöllisesti. Ei ole aina rautatievaunuja, joten pakollinen jou-

Hiilen rouhiminen sähkökoneen avulla.

Eteläpiiri:

Kentucky, Tennessee, Alabama	40,000
Lounaspiiri	20,000
Keskilänsi	35,000
Kalliovuoriston piiri	28,000
Washington	6,000

Lännellä, missä uniitit ovat vanhempi ja voimakkaampia, ovat palkat hieman suuremmat. Pohjapalkka idässä on \$5 päivältä ja lännellä \$5.89. Tämä on korkein määrä mitä tottunut mies voi saada päiväpalkalla.

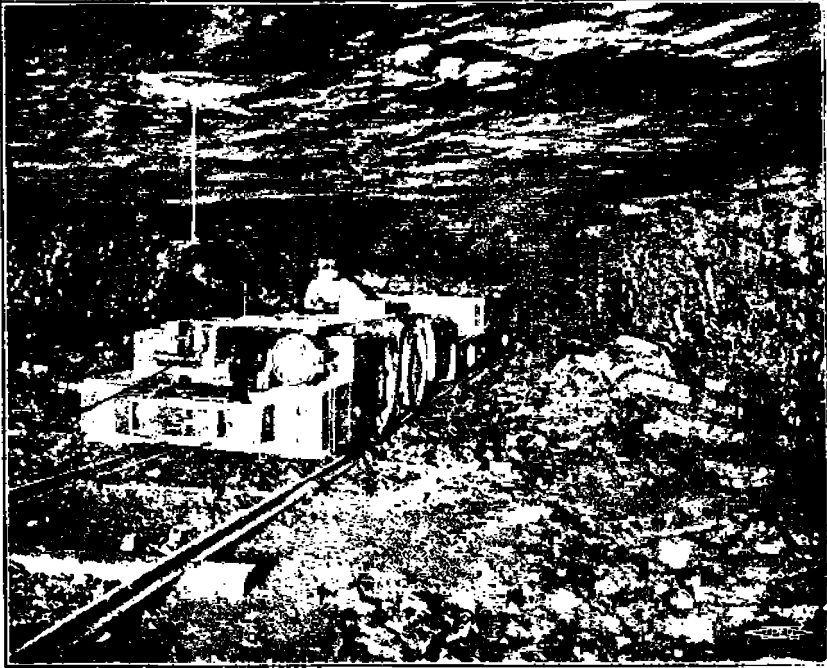
He työskentelevät kahdeksan tuntia varsinaisella työpaikalla. He kulutta-

tilaisuus syö puolet mainarin ajasta ja tuloista.

Viime vuoden tilastot osoittavat, että kaivosmiehet ansaitsivat keskimäärin \$75 kuukaudessa, työskennellen noin puolet ajasta. Ajatelkaahan tuota palkkaa nykyisiin elinkustannuksiin verrattuna. Siitä näette miksi kaivantomiehet vaativat enempi palkkaa ja myöskin, miksi he vaativat lyhyempää työpäivää jakaakseen tuon kroonilisen työttömyyden, mikä pitää kaivantotyöläiset nykyisessä kurjassa asemassaan."

Ne olosuhteet, mitkä nykyään hiili-alueilla vallitsevat, ovat suoranaista jatkoa niille kurjille työsuhteille, jotka aikojen varrella ovat päässeet täällä tuotantoalalla rehottamaan. Hiilikaivosolojen voimaperäisempi korjaaminen on vasta myöhempien aikojen tuotetta, jolloin työläiset omalla järjestyneellä voimallaan ovat jo tilaisuudessa tekemään vaatimuksia palkan, työpäivän ja yleensä työehtojen suhteen.

valtain hiilikaivokset ovat aina saaneet Itäliasta, Unkarista, Itävallasta, Puolasta ja Venäjältä nöyrimmät ja avuttomimmat rekryyttinsä. Ankaran työvoiman kilpailun keskellä on parempaa palkkaa ja muuta parannusta tarkoittavien vaatimusten pitkin aikaa täytynt väistyä syrjään. Järjestymättömien ja orjamaisten työläistensä kanssa ovat hiiliyhtiöt saaneet menetellä niin mielivaltaisesti kuin ovat vaan suinkin ha-

Kuuden tonnin sähköveturi tuo hiilijunaa kaivoksen etäisistä lokeroista.

Hiilenkaivajat ovat pitkät ajat olleet kaikkein vastustuskyvyttömintä, kaikkien hajanaisinta ja nöyrintä työvoimaa, kaikin päin avuttomana amerikalaisen trustimähdin käsissä. Amerikkaan tulvivan siirtolaisvirran pohjimmista joukoista ovat Amerikan hiiliparoonit aina saaneet parhaimman työvoimansa, joka alhaisen elintasonsa, kansallisten, uskonnollisten ja muiden sellaisten ominaisuuksiensa kautta sekä yhteiskunnallisen kypsymättömyytensä takia on ollut voimaton nousemaan trustivallan ahnasta riistoa vastaan. Yhdys-

lunneet. Eivätkä ne ole suinkaan keinoja säästäneet vastustuskyvyttömiä palkkaorjiaan riistäessään. Ne ovat pitäneet tarkan huolen siitä, että jo muutenkin pienestä hiilimainarin palkasta jäisi suuri osa yhtiön kassaholveihin. Monenlaisia kiristyskeinoja on ollut ajan varrella käytännössä, ja yhä vieläkin ahmivat ahneet kädet hiilimainarin niukkaa osuutta. Aivan tavallista on ollut ja on vieläkin, että yhtiöt itse punnitsevat urakalla irrotetun hiilen ja ryöstävät sen kautta jatkuvasti työläisiä. Yleisenä ilmiönä on myös-

kin hiilialueilla ollut, että kun hiiltä on kaivettu vaunukaupalla, ovat yhtiöt lakkaamatta suurentaneet vaunuja silti korottamatta palkkaa. Useinkin on tapahtunut päinvastoin. Ruudista ovat yhtiöt aina kiskoneet työläisiltään huikeat voitot. Monien muiden saalistamiskeinojen lisäksi tähän saakka on ollut tavallista, että työläisten on täytynyt ostaa kaikki elintarpeensa kaivosyhtiöiden kauppapuodeista, jotka

karkottamalla tai uhkaamalla häätää työläiset asunnostaan paljaan taivaan alle, kuten lukemattomia kertoja on tapahtunut.

Kaikkien näiden moninaisten epäkohtain puristamana ovat hiilenkaivajat vuosien varrella joutuneet etsimään huojennusta elinehtoihinsa. Monta uljasta lakkotaistelua ovat he käyneet, monta voittoa saavuttaneet, joskin myös monta katkeraa häviötä. Näissä

Yhtiöt käyttävät nuoria poikasia noukkimassa kiviä pois kiviltä. Nämä palkkorjat joutuvat työhön jo sangen nuorena, eivätkä näinollen voi käydä juuri ollenkaan koulua.

harjottavat mitä julkeinta keinottelua. Onpa usein tapahtunut niinkin, että kaivosmies on käynyt kuukausimäärä työssä, näkemättä minkäänlaista muuta rahaa, kuin jonkun paperilapun, jolla on saanut tavaraa yhtiön puodista. Aivan tavallista on myöskin, että yhtiöt rakentavat kaivoksien lähistölle omat asuinhuoneensa, joita työläiset ovat pakotetut vuokraamaan korkeata maksua vastaan. Tästä yhtiöt kaiken muun lisäksi vielä saavat tehoisan asean työläistensä kurissa pitämiseksi lakkojen tai muiden työselkausten tapahtuessa,

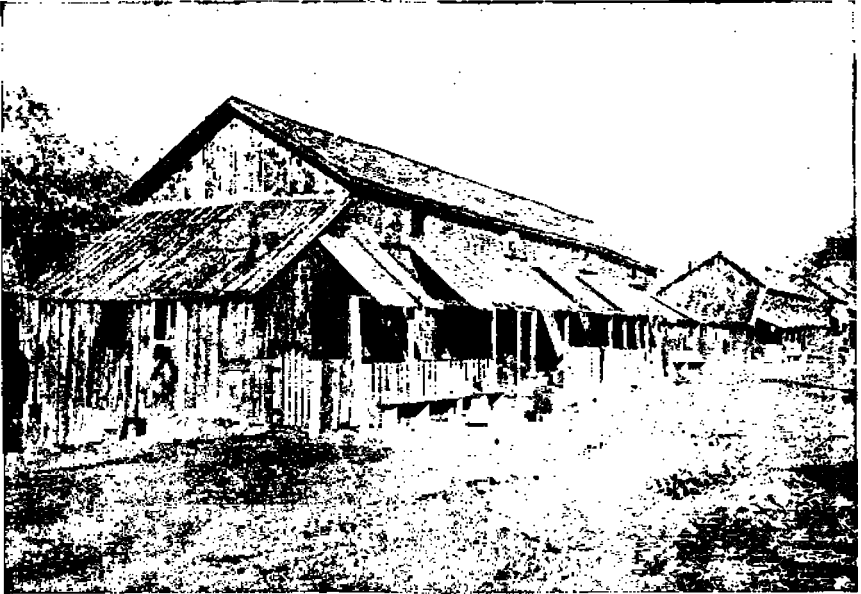
kokemuksissa on hiilenkaivaja:n taistelukyky ja tarmo lakkaamatta terästynyt. Ja joskin hiiliyhtiöt ovat kaiken aikaa myöskin kasvaneet voimassaan ja vaikutusvallassaan, joskin niiden taakse on kasaantunut ennenkuulumattomia aineellisia ja henkisiä voimia, katsovat hiilenkaivajat nykyään tulevaisuuteen toivorikkaimpana ja luottavampina kuin milloinkaan ennen. Heidän yhteiskunnallisen voimansa tuntemus ja suuremmin järjestynyt voimansa vuodattaa hiilenkaivajiin ehty-

mätöntä rohkeutta ja päättäväisyyttä paremmasta tulevaisuudesta.

Se järjestö, nimittäin United Mine Workers of Amerika (Amerikan yhdistyneet kaivostyöläiset), jonka kautta niin hyvin kovanhiilen kuin pehmeän hiilenkin kaivajat ovat voimansa yhteen liittäneet, on monien raskaiden petty mysten ja pitkäaikaisten, ankarien ponnistusten tulos. Hiilenkaivajien järjestäminen on ollut mitä vaikeimpia kysymyksiä. Heidän järjestämisessään on Amerikan unionistinen liike avan-

ten yhtiöiden kavalien juonien murskaamana.

Ensimmäinen huomattavampi järjestämisyritys hiilenkaivajien keskuudessa tapahtui vuonna 1849, mutta tämä, samoin kuin useat muutkin paikalliset järjestämisyritykset, raukesi ennen pitkää tyhjiin. Vuonna 1861 perustettiin Illinoisissa American Miners' Association (Amerikan kaivostyöläisten liitto) niminen järjestö, joka valtasi ennen pitkää alaa myöskin itäisimmässä valtioissa, mutta tämäkin järjestö luhis-

Tällaisissakin asunnoissa pitää "Tyranni kivihilli" työläistään.

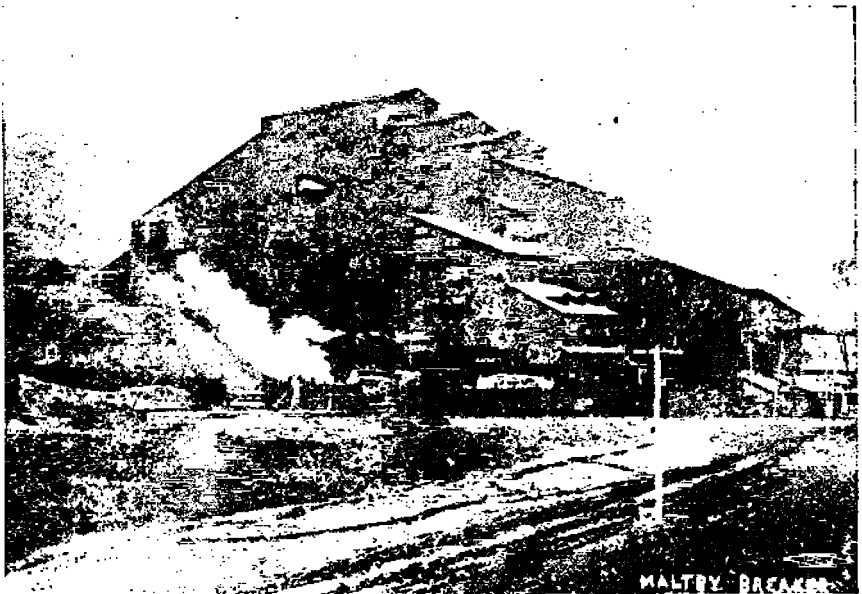
nut satoisalle viljelykselle yhden synkimmän korpimaansa. Monta kättä herpaantui, monta päätä harmaaksi kävi ennenkuin tämä karu maaperä tuli edes yllimalkaan raivatuksi. Ei ollut helppo saada yhteiseen järjestöön sellaisia työläisiä, joita vuorenraskaat ennakko-olut vetivät entiselle pohjalle ja joiden hajalla pitämiseksi hiiliyhtiöt kiinnittivät parhaimmat voimansa. Monta yritystä tehtiin hiilenkaivajain järjestön luomiseksi ennenkuin mitään pysyvää alkua saatiin. Milloin raukesi pystytetty järjestönalku työläisten keskinäisten riitain vuoksi, mutta useimmi-

tu! vuosien 1867—68 lakkotaisteluiden johdosta. Vuonna 1869 muodostettiin Miners' and Laborers' Benevolent Association niminen kaivosmiesten järjestö erään John Sineyn johdolla. Tämä järjestö kasvoi nopeasti kaivosyhtiöiden ankarasta vastarinnasta huolimatta, kunnes sekin sortui vuonna 1875 käydyn yleislakon pyörteisiin. Mainittu järjestö toimi etupäässä kovanhiilen alueilla.

Samoihin aikoihin, jolloin tämä järjestö murskaantui, perustettiin pehmeän hiilen alueilla Miners National Association (Kaivostyöläisten kansallinen

liitto)- nimellä tunnettu järjestö, jossa vuonna 1874 sanotaan olleen jo yli 20,000 jäsentä. Mutta sekin hajosi ennen pitkää kuten monet edeltäjänsä. Näiden järjestöjen kukistumisen jälkeen ilmestyi näyttämölle Työn ritarien järjestö, johon kaivosmiehet liittyivät suurin joukoin niin hyvin kovanhiilen kuin myöskin pehmeänhiilen alueilla. Tämä järjestö näytteli jo huomattavaa osaa työläisten oloja koskevien vaatimusten ajamisessa ja perille

järjestö oli kuitenkin yhtämittäisessä hankauksessa hiilialueilla toimivain Työn ritarien jätteidensä kanssa, joka suuresti häiritsi ja ajan o'loon heikensi sen toiminta. Senkin olemassaolo alkoi horjua ennen pitkää yhä pienenevän jäsenmäärän takia, kunnes se viimein liittyi yhteen Työn ritarien plirijärjestön numero 135 kanssa, josta tuloksena oli nykyisen Amerikan Yhdistyneitten kaivosmiesten järjestön perustaminen.

Survimo, jonka läpi hiili kulkee kaivannosta rautatievaunuihin. Tässä laitoksessa hiili puhdistetaan kivistä ja lajitellaan markkinnoita varten.

viemisessä. Mutta ennen pitkää alkoi tämäkin järjestö menettää jalansijaansa hiilialueilla hiiliparoonien salaisten ja julkisten vehkeilyjen, sekä mainarien keskinäisten riitain johdosta. Sen tilalle muodostettiin taas uusi, "Kaivos-työläisten kansallisen edistysunionin" nimellä tunnettu järjestö vuonna 1885. Tämä järjestö kasvoi suuremmaksi ja vaikutusvaltaisemmaksi kuin mikään edeltäjänsä. Se pakotti yhtiöt tekemään useita tärkeitä myönnytyksiä ja solmisi työsopimuksia West Virginian, Pennsylvanian, Ohion, Indianan ja Illinoisin hiiliyhtiöiden kanssa. Tämä

Tämä järjestö ulotti heti alunpitäen toimintansa niin hyvin kovanhiilen kuin myöskin pehmeänhiilen kaivajain keskuuteen. Sen jäsenmäärä kasvoi nopeasti, niin että se saattoi jo toivoriikkaana lähteä käytännölliseen taisteluunkin vaatimustensa puolesta. Vuonna 1894 julisti järjestö yleislakon pehmeänhiilen alueilla, joka kuitenkin päättyi melkein kokonaan työläisten häviöllä. Epäonnistunutta lakkotaistelua seurasi taantumus järjestön toiminnassa, jäsenmäärä aleni niin, että kovanhiilen kaivajain järjestöt katosivat jokseenkin tyysten näyttämöltä ja pehme-

änhiilen kaivajain järjestöön kuului vuonna 1897 enään ainoastaan noin yhdeksän tuhatta jäsentä. Mutta järjestö oli kuitenkin voittanut itselleen jo pysyväsien sijansa kaivostyöläisten keskuudessa kaikista vastoinkäymisistä huolimatta ja muutaman vuoden kuluessa alkoi sen jäsenmäärä osottaa erikoisen vaimakasta nousua pehmeänhiilen alueilla, kun taas kovanhiilen alueilla järjestö sai tehdä epätoivoista työtä vuodesta vuoteen union vakiinnut-

nykyään noin neljänsataan kahteenkymmeneen tuhanteen.

Mutta hiilenkaivajain järjestynyt joukkovoima ei ole voinut asettaa lopullisia rajoja "Tyranni Kivihiihen" ahnaalle riistännälle ja häikäilemättömälle mielivalalle. Huikkeimmat voittonsa on Amerikan kapitalismi kiskonut hiilimainarien työn tuloksista. Sitä mukaa kun hiilikalvokset ovat joutuneet yhä suurempien pääomien käsiin, joko suurten rautatiekorporat-

Kaivosyhtiön rakennuksista häädettyjä lakkolaisia.

tamiseksi. Vuosien varrella käytiin silloin tällöin katkeria, milloin laajempia, milloin pienempiä taisteluja, joiden yhteydessä yhtiöt tekivät häikäilemättömiä yrityksiä union murskaamiseksi, jota ne ovat aina pitäneet leppymättömän vainonsa esineenä. Kaikissa näissä kovissa koettelemuksissa on hiilenkaivajain järjestö kuitenkin yhä vaan vahvistunut lukumäärässään ja voimaansa vuodesta vuoteen niin pehmeänhiilen kuin kovanhiilenkin alueilla, niin että Amerikan Yhdistyneitten kaivostyöläisten järjestön jäsenmäärä nousee

sonien tai terästruustin määräämisvalan alaiseksi, ovat hiilenkaivajat joutuneet yhä arvottomamman riiston alaiseksi. Jos muilla teollisuusaloilla työlläiset ovat vuosien varrella saaneet edes hiukan palkankorotusta, ovat hiilenkaivajien palkat pysyneet samoina, tai nousseet ainoastaan mitättömässä määrässä. Siitä antavat tilastot epäpäämättömiä tietoja.

Hallituksen tilastot osoittavat, että hiilenkaivajain palkat ovat nousseet sangen pienen murto-osan siitä mitä hiilen hinnat ovat kohonneet ja niiden

mukana yhtiöiden voitto-osuus kutakin hiilitonnia kohti. Hallituksen kaivosdepartementin julkaisemien tilastojen mukaan hiilimainarien palkat vuonna 1918 nousivat West Virginiassa, joka on tyypillisimpiä kaivosalueita, korkeintaan \$111.09 kuukaudessa. Samaa aikaan maksettiin samoilla alueilla hallituksen töissä työskenteleville kirvesmiehille 198 dollaria kuukaudessa, eli 2,376 dollaria vuodessa. Ojan-kaivajille maksoi hallitus viisi dollaria päivältä. Alhaisista palkoista huolimatta hiilituotanto yksistään West Virginian valtiossa lisääntyi 1,200,000 tonnila edellisen vuoden hiilituotantoon verraten. Mutta lisääntynyt tuotanto vaati myöskin tavallista suuremman uhrin mainarien veressä ja hengessä, sillä vuoden 1918 ajalla sai West Virginian hiilikaivoksissa surmansa 404 kaivosmiestä ja 795 loukkaantui, josta vastoin edellisessä vuotena sai surmansa ainoastaan 394 hiilimainaria.

Vastikään julaistujen tilastojen mukaan elintarpeiden hinnat Yhdysvalloissa ovat vuodesta 1914 vuoden 1919 heinäkuuhun kohonneet keskimäärin 75 prosentilla. Kansallisessa teollisuuskonferenssissa esitettyjen tilastojen mukaan asuntovuokrat ovat samalla ajalla nousseet keskimäärin 28 prosentilla. Polttoaineet, valo ja lämpö ovat virallisten tilastojen mukaan samalla aikaa nousseet 57 prosentilla. Kaikki muut tarveaineet ovat kohonneet samassa suhteessa. Ja kuitenkin tällä samalla ajalla hiilimainarien palkat ovat harvassa tapauksessa kohonneet hiukan, mutta suurelta osalta pysyneet ennallaan.

Tällaisten olosuhteiden puristukses-

ta ei hiilenkaivajilla ole muuta ulospääsyä kuin hellittämättömän taistelun tie. Ja varmaa on, että mitä päättäväisempänä ne tälle tielle astuvat, sitä voimakkaampana tuntevat he suonissaan joukkovoimansa sykintää, sitä suurlukuisammaksi ja selvänäköisämmäksi kasvaa heidän järjestönsä, sillä totisesti näin korkean asteen saavuttanut taisteleva voima joutuu tapahtumain puristamana suorittamaan yhä tärkeämpää tehtävää uuden, työväen tarkotuksia palvelevan yhteiskunnan luomisessa. Juuri siihen tähtää erään hiilenkaivajain äänenkannattajan seuraava lausunto:

"Hiilenkaivajain ensimmäisenä tehtävänä on järjestyä. Alkoon haudottako harhaluuloja työn ja pääoman etujen sopuosiinnusta. Mitään seilaista ei ole olemassa. Hiiliparoonit mässäävät niillä rikkauksilla, joita he pusertavat kaivostyöläisten hiestä ja verestä palkka-järjestelmän kautta. Mutta hiilimagnaattien täytyy kukistua. Se on kehityksen kiertämätön laki. Kun hiiliparoonit taistelevat uniota vastaan, taistelevat he samalla myöskin historian järkähtämätöntä kulkua vastaan. He kylä saattavat murskata joidenkin työläisten päitä, tai ampuu heitä maahan kuten koiria, mutta he eivät voi pysäyttää kehityksen ja taistelujen majestettillista kulkua. Jokainen työnantajain isku vain lujittaa ja vahvistaa työväen jo voimakasta rintamaa. Sitä on mahdoton murtaa. Ne kuusi tuhatta orjaa, jotka vanhan Rooman mahtajat ripustivat hirsipuuhin pitkin Applan tien vartta, ovat antaneet osansa taistelussa työläisten vapauden puolesta. Jatkuukoon taistelu!"

